

EEN SPROOKJE

door WILHELMINA RIEM - VIS.

Er was eens een klein meisje, dat Marietje heette. Zij woonde in een mooi huis, dicht bij een groot bosch. Hier ging het meisje heen, zoo dikwijls zij een half uurtje vrij had. Het liefst had zij er den ganschen dag in willen doorbrengen, evenals de vogeltjes, die er hun nestje hadden gemaakt en als de diertjes, die er sprongen en dartelden. Eens mocht zij een ganschen dag van school thuis blijven; nu kon zij naar hartelust in het bosch spelen en bloempjes plukken. Het was heerlijk weer, wel wat heel warm, maar in de schaduw der boomen had zij daar weinig hinder van. Zoo voortlopende, hoorde zij opeens een licht geritsel, dat haar deed stilstaan. Nu zag zij een roodborstje, met een strootje in zijn bekje op een tak zitten. Het diertje was zeker bezig een nestje te maken, want het vloog weg en kwam even daarna terug om een ander strootje te halen. Marietje was stil blijven staan en het vogeltje, dat haar nu zag, wilde in 't eerst verschrikt wegvliegen. Doch weldra scheen het gerustgesteld en waagde het zelfs haar langzamerhand een weinig te naderen, toen het dicht bij haar een dun takje zag liggen.

Nog een oogenblik, daar vloog het roodborstje weg, met het takje in den bek, doch kwam heel gauw weer terug.

Nu meende Marietje wel eens wat nader kennis te kunnen maken.

„Roodborstje,” zeide zij, „zoudt gij niet een liedje voor mij willen zingen?”

„Met alle genoegen,” antwoordde het vogeltje, zette zich op een tak tegenover haar en begon te zingen, zóó mooi, dat het meisje in verrukking stond te luisteren.

„O, ga voort,” riep zij smeekend uit, toen het liedje ge-

eindigd was; „ik vind het heerlijk u te hooren zingen!”

Maar reeds had haar vriendje den tak verlaten en riep haar toe, terwijl het rondhuppelde om naar strootjes te zoeken: „Neem me niet kwalijk, maar ik heb geen minuut meer te verliezen. Ik heb nog zóóveel te doen! Ge moet weten, ik heb een lief vrouwtje gevonden en moet mij nu haasten een

goede woning voor haar gereed te maken, want over een paar uurtjes ga ik haar afhalen.”

„Zou ik u niet wat kunnen helpen?” vroeg Marietje vriendelijk. „Heel graag zou ik een nestje voor u willen maken.”

„Wel, ge zoudt er mij een groot plezier mee doen!” sprak het vogeltje verheugd; „ik moet nog een paar mugjes zien te vangen voor ons middagmaal en ook een paar nieuwe liedjes instudeeren, om haar te verwelkomen.”

„O zoo,” sprak het meisje, „welnu, heb dan maar geen zorg meer voor uw nestje, ik beloof u het geheel in orde te maken. Als gij straks terugkomt met uw vrouwtje, dan zult gij het netjes klaar vinden.”

Het roodborstje bedankte haar hartelijk en vloog verheugd weg, doch kwam terstond weer terug: „Vergeef mij, lief meisje, ik moet u noodzakelijk nog iets vragen: Kunt ge wel goed een nestje maken?”

„Een nestje maken, dat zou ik denken!” riep Marie uit op een toon van verontwaardiging. „Zoudt ge dan wezenlijk meenen, dat ik niet wat strootjes en takjes door elkaar zou kunnen vlechten?”

„...Ja maar,” hernam het roodborstje aarzelend, „het moet heel zacht wezen van binnen...”

„Natuurlijk!” hernam het meisje, een weinig ongeduldig, „ik zal er immers mos in doen en vlokjes wol, als ik ze vinden kan! Kom, ga nu maar gauw heen en laat mij gerust voor uw nestje zorgen! In minder dan een uur is het kant en klaar.”

Het vogeltje was nog niet geheel gerust gesteld. „Zou het niet goed wezen,” vroeg het, „als ik het U eens even voordeed, hoe ik gewend ben het te maken?”

„Neen, neen, dat is volstrekt niet noodig!” antwoordde Marietje, tamelijk ontevreden, zoodat het arme diertje er niets meer tegen in durfde te brengen.

„Nu, zij zal het dan zeker wel heel goed weten,” zei het bij zichzelf, terwijl het wegvloog, „anders zou zij zoo stellig niet spreken!”

Marietje ging nu vlug aan 't werk, een stuk van het nestje was al klaar; het hing aan een tak tusschen dicht geboomte, waardoor zij zich nu een weg baande. Het was heel kunstig samengesteld, dat zag zij wel; en zij begreep niet, hoe het diertje dit met zijn bekje alleen had kunnen doen.

„Beter zal ik het zeker niet kunnen!” dacht zij en maakte heel voorzichtig de takjes wat los, om te zien hoe ze in elkander gevlochten waren. Daarna ging zij alles bij elkaar zoeken wat noodig was, om het nestje af te maken; dit was

een prettig werkje, maar nu begon de moeilijkheid. Hoe kwam het, dat de blijde glimlach langzamerhand verdween van haar gezicht en zij nu en dan onrustig om zich heen keek? Zij vreesde de terugkomst van het roodborstje, want in plaats te vorderen met haar werk, lag nu ook het stukje dat reeds klaar was, geheel uit elkander, en reeds was er een uur verlopen! Wie had ook kunnen denken, dat zoo'n klein diertje nog knapper zou wezen dan zij! Wat zou het nu wel van haar denken! Had zij het zich maar eerst eens laten voordoen!

„Ik ben een trotsch, dwaas meisje,” dacht zij en keek zeer beschaamd voor zich. Opnieuw probeerde zij iets er van te maken, dat op een nestje geleek, maar alles tevergeefs; de takjes braken, de strootjes lieten telkens weer los, er kwam niets van terecht.

Eensklaps hoorde zij, niet ver van haar vandaan, het gezang van een roodborstje. Het klonk zoo schoon, zoo zuiver en liefelijk, dat Marie niet nalaten kon eens rond te kijken, om den kleinen zanger te ontdekken.

Zij sloeg echter terstond de oogen weer neer, want daar, op een laag neerhangenden tak, zat *haar* roodborstje!

Wat nu te doen? Zou zij stilletjes opstaan en wegloopen? Neen, besloot zij, dat niet! Zoo lafhartig wil ik niet wezen! Ik zal eerlijk zeggen, dat het mij onmogelijk is een nestje te maken.

Intusschen was het schoone gezang geeindigd en Marietje waagde het nog eens even op te zien, — daar zat ook het vrouwtje al...!

„Waar is mijn nestje?” klonk het opeens dicht bij haar, en een paar kleine oogjes keken onrustig naar de verzameling van takjes, strootjes, veertjes enz. op haar schoot.

„....Het spijt mij...,” begon zij aarzelend, „o, het spijt mij zoo! 'k Dacht, dat ik heel gemakkelijk een mooi nestje zou kunnen maken, maar het gaat niet! Het is veel moeilijker, dan ik dacht! Ik heb wel alles bij elkaar gezocht wat er voor noodig is, maar in elkaar vlechten kan ik het niet!”

Het roodborstje keek haar aan, en scheen het maar niet

te kunnen gelooven; — tuurde vervolgens naar alle kanten, als om iets te ontdekken, dat op een nestje geleek, en riep toen uit: „Waar is dan het stuk, dat ik gemaakt had!!!”

„Lief roodborstje, wees toch niet boos,” hernam het meisje zacht; „het ligt geheel uit elkaar, ik heb het heusch niet met opzet gedaan!”

Nu werd de kleine vogel vreeselijk driftig; hij sloeg met zijn kleine vlerkjes en zijn stem beefde, toen hij uitriep: „Wat kun je ook eigenlijk uitvoeren met zulke grove dingen, die je handen noemt! Je hebt niet eens een snavel, en verbeeldt je dan zulk fijn werk te kunnen doen! Waarom heb ik mij toch zoo laten beetnemen!”

„....Ik heb het heusch niet met opzet gedaan,” waagde Marietje nog eens te zeggen.

„En waarom dan te weigeren, dat ik het je even voordeed? Waarom net gedaan, alsof je zooveel verstand had van zulk werk?”

Verontwaardigd vloog hij weg om aan zijn vrouwtje het treurige bericht te gaan brengen, dat hij nog geen woning voor haar had.

De laatste scheen de zaak nogal goed op te nemen, want even daarna zag Marietje haar druk bezig met het opzoeken van allerlei bouwstoffen, terwijl haar man zich haastte het nestje te maken.

Het meisje ging nu langzaam heen; zij schaamde zich daar nog langer te blijven.

Ik zal nooit meer denken, dat ik knapper ben dan een ander, en ik zal nooit meer zeggen, dat ik iets al ken, als ik het nog leeren moet. Met dit goede besluit stapte zij verder het bosch in.

Of zij ook woord hield?

